

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Š. C.**, zast. Mgr. Ing. Veronikou Žánovou, advokátkou se sídlem Náměstí Míru 341/15, Praha 2, proti žalovanému: **Městský úřad Lišov**, se sídlem tř. 5. května 139/156, Lišov, zast. JUDr. Martinem Slobodníkem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem U Rybníčku 553, Prachatice, na ochranu proti nečinnosti, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 7. 2023, č. j. 51 A 15/2023-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se žalobou podanou u krajského soudu dne 25. 5. 2023 domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v nerozhodnutí o její žádosti o povolení připojení sousední nemovitosti na místní komunikaci podané dne 20. 2. 2023. Žalovanému byla žádost postoupena dne 28. 2. 2023 místně nepříslušným Magistrátem města České Budějovice. Před podáním žaloby žalobkyně uplatnila u nadřízeného Krajského úřadu Jihočeského kraje podnět k opatření proti nečinnosti.

[2] Dne 16. 6. 2023 vzala žalobkyně žalobu zpět z důvodu chování žalovaného, který rozhodnutím ze dne 30. 5. 2023 řízení o žádosti zastavil pro podání neoprávněnou osobou, tedy o žádosti rozhodl a ukončil tak svoji nečinnost. Současně žalobkyně navrhla, aby jí krajský soud přiznal náhradu nákladů řízení.

[3] Krajský soud v záhlaví označeným usnesením řízení o žalobě zastavil podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), neboť nepochyboval o tom, že žalobkyně vzala svůj návrh zpět. Zároveň uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení, jelikož žalobkyně vzala žalobu zpět pro pozdější chování žalovaného a z toho důvodu má podle § 60 odst. 3 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení.

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost, ve které navrhl zrušit napadené usnesení a současně odmítnout, eventuálně

zamítnout žalobu. Namítl nedostatek aktivní věcné legitimace žalobkyně i nedostatek své pasivní legitimace. Též uvedl, že žaloba byla předčasná, když byla podána jen jediný den po uplynutí obecné 30denní lhůty k rozhodnutí nadřízeného orgánu o opatření proti nečinnosti. Žalobkyně nemohla vědět, zda obecná lhůta nebyla prodloužena. Nevyčkala-li uplynutí prodloužené lhůty, nevyčerpala řádně a bezvýsledně prostředky na ochranu proti nečinnosti, a tudíž nesplnila základní podmínku pro podání žaloby. Krajský soud měl tedy žalobu ihned zamítnout nebo odmítnout, zjevné nedostatky žaloby však ignoroval. Pokud by žaloba nebyla vzata zpět, nebyla by úspěšná. Je proto nespravedlivé, aby stěžovatel nesl tíhu nákladů řízení.

[5] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační stížnost *de facto* směřuje jen proti výroku o nákladech řízení a jako taková je nepřipustná. Případně není důvodná, jelikož aktivní legitimace žalobkyně je bez pochyby dána, tvrzený nedostatek pasivní legitimace stěžovatele je absurdní a žaloba byla podána důvodně, když ani ke dni jejího podání stěžovatel nerozhodl. Žalobu vzala zpět pouze z důvodu chování stěžovatele, který vydal rozhodnutí, a to pravděpodobně i pod tlakem zahájeného soudního řízení. Přesně pro tyto případy s. ř. s. přiznává žalobcům náhradu nákladů řízení, protože by bylo nespravedlivé, pokud by správní orgán mohl svoji nečinnost zhojit pozdě vydaným rozhodnutím bez jakýchkoli následků a žalobce by musel nést náklady soudního řízení, bez kterého by správní rozhodnutí nemuselo existovat. Žalobkyně proto navrhla kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou a přiznat žalobkyni náhradu nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem, které vyčíslila.

[6] Nejvyšší správní soud uvádí, že k obdobným případům, kdy žalovaný správní orgán napadá usnesení krajského soudu, jímž bylo řízení o žalobě zastaveno pro její zpětvzetí a zároveň byla žalovanému uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení, již existuje ustálená judikatura, která byla završena usnesením rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2020, č. j. 9 Afs 271/2018-52, č. 4024/2020 Sb. NSS. V něm rozšířený senát vycházel z koncepce subjektivní nepřipustnosti kasační stížnosti v případech, kdy je zjevné, že řízení o žalobě nemůže pro stěžovatele (žalovaného) skončit příznivěji ani při jeho úspěchu v řízení o kasační stížnosti, přičemž pro posouzení příznivosti není rozhodující otázka náhrady nákladů řízení. Na základě dalších úvah dospěl rozšířený senát k závěru, že žalovaný správní orgán je osobou zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s. a taková kasační stížnost musí být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od uvedeného závěru v nyní projednávané věci odchýlit, stěžovatel tedy není oprávněn podat kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení. Vzhledem k tomu se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat jednotlivými kasačními námitkami.

[8] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl jako podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

pokračování

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu